

Standpunt Furia

Collectieve arbeidsduurvermindering

Furia ijvert sinds de jaren '70 voor een verkorting van de werkweek voor iedereen mét behoud van loon. Vrouwen werken doorgaans minder betaald dan mannen. Ook als zij werken ligt hun loon gemiddeld lager (de 'loonkloof'). Ook bouwen vrouwen veelal minder sociale rechten op. Collectieve arbeidsduurvermindering is de motor voor een eerlijkere verdeling van betaald én onbetaald werk. Met een kortere werkweek, van bijvoorbeeld 30-uur, zullen meer vrouwen voldoende verdienen en financieel zelfstandig zijn. Vrouwen hebben dan tevens meer kans om een volledig pensioen op te bouwen. Een verkorting van de werkweek kan substantieel bijdragen aan de gelijkheid van vrouwen en mannen.

Vrouwen werken veel vaker dan mannen deeltijds, stoppen (een tijd) met werken of gaan in loopbaanonderbreking, meestal om de zorg op te nemen voor kinderen of hulpbehoevende familieleden. Dat is hun vrije keuze, luidt het vaak. Furia beklemtoont dat het hier om een schijnbaar vrije keuze gaat: gegenderde verwachtingspatronen, het aanbod van kinderopvang, de afweging wiens loon het sterkst doorweegt in het gezinsbudget, de aangeboden uurschema's in bepaalde sectoren (denk maar aan de kassiersters van de grootwarenhuizen)... al deze factoren sturen de (tijdelijke) beslissing van vrouwen om minder te gaan werken. Als gevolg hiervan hebben velen van hen aan het einde van de rit een onvolledige loopbaan. Dit weegt zwaar op het inkomen en de pensioenen van vrouwen; het zet hun financiële zelfstandigheid serieus onder druk en leidt niet zelden tot armoede. Maar liefst 75% van de vrouwen die in 2014 met pensioen ging had geen volledige loopbaan, inclusief gelijkgestelde periodes.

Voor alleenstaande vrouwen met kinderen is het vaak extra moeilijk om een job met zorgtaken thuis te combineren. 20% van de Vlaamse alleenstaande moeders werkt momenteel niet omdat ze geen kinderopvang vindt voor één of meerdere van haar kinderen. Ook laag- en kortgeschoolde vrouwen en in verhouding ook meer vrouwen met een migratieachtergrond, hebben moeite om zowel betaald als onbetaald te werken. Hun vaak beperkte financiële ruimte is daar één van de voornaamste verklaringen voor; zij hebben gewoonweg minder middelen om bijvoorbeeld een oppas in te schakelen.

De 'keuze' om minder te gaan werken is in onze samenleving een individuele - met alle consequenties, een lager inkomen en geen volledige opbouw van sociale rechten, van dien. Als was de organisatie van zorgtaken geheel de eigen verantwoordelijkheid. Furia pleit voor een solidaire en zorgzame samenleving die mensen in staat stelt om op ontspannen wijze te zorgen én betaald te werken, zonder daarvoor de prijs te betalen. Het verlenen en organiseren van zorg is voor Furia een maatschappelijke kerntaak. Concreet ijvert Furia voor

collectieve arbeidsduurvermindering met behoud van loon en de volledige opbouw van sociale rechten. De 30-urenweek is voor Furia een eerste streefdoel. Aanvullend pleit Furia voor een kwalitatief, betaalbaar en inclusief publiek zorgaanbod.

Grote economen zoals John Keynes voorspelden dat mensen met de stijging van de productiviteit steeds minder zouden gaan werken. Men zou hetzelfde werk immers kunnen verrichten in kortere tijd. Keynes' voorspelling is helaas geen werkelijkheid geworden. De 38-urenweek staat momenteel zelfs op de helling. We kunnen echter besluiten om de ontstane productiviteitsstijging aan te wenden voor de financiering van een kortere werkweek. We produceren meer, maar zijn wel evenveel blijven werken. Deze winstmarge gaat nu vooral naar de bedrijfstop en aandeelhouders. Dat kan anders. Een eerlijkere verdeling van de koek kan bijdragen aan de financiering van collectieve arbeidsduurverkorting. Een stelsel waar iedereen de vruchten van plukt.